

a § 47 vyr. ř. nevyžaduje, by zároveň se základní úmluvou musel také býti uskutečněn převod pohledávek (srv. Krainz-Ehrenzweig § 329/IV.). Při posouzení otázky, zda úplata daná žalobkyni za postoupení její pohledávky odpovídala hospodářskému stavu Vladimíra M-a přímo před zahájením vyrovnacího řízení (§ 47 vyr. ř.), dlužno ovšem přihlížeti také k onomu zástavnímu právu, jež nebylo dotčeno zahájením tohoto řízení podle § 11 prvý odstavec vyr. ř. Že pohledávka žalobkyně byla kryta do výše 200.000 Kč předměty, na něž se vztahuje ono právo na oddělené uspokojení, dovolatel sám připustil. Dostala-li tudíž žalobkyně za postoupení své pohledávky 243.920 Kč, která byla zástavním právem kryta do 200.000 Kč, úplatu 160.000 Kč a byla-li vyrovnací kvota smluvna na 41 %, nelze tvrditi, že tato úplata neodpovídala hospodářskému stavu Vladimíra M-a před zahájením vyrovnacího řízení, to tím méně, když dovolatel neuvedl konkrétních okolností, jimiž by úsudek tento mohl býti vyvrácen. Neodporuje-li však zmíněná úplata ustanovení § 47 vyr. ř., nelze ji považovati za zvláštní výhodu a dlužno úmluvu, kterou žalobkyně postoupila dovolateli svou pohledávku za Vladimírem M-em, uznati za platnou. Zmiňuje-li se dovolatel o tom, že by to bylo jednání odporovatelné podle § 2 čís. 2 odp. ř. přehlíží, že neuplatňoval odpůří nárok v námitkách a nelze tudíž k námitce této přihlížeti podle § 482 c. ř. s. a § 513 c. ř. s. Jest-li však zmíněná úmluva platná, jest úplně nerozhodno, zda se za tuto úplatu zaručila také Julie M-ová, neboť nejde zde o vyrovnací kvotu, a proto jest také nerozhodné, v kterých lhůtách úplata měla býti zapravena. Jak již odvolací soud správně vystihl, nebylo třeba zabývati se otázkou, zda mohla býti ujednáním ze dne 17. června 1926 napravena neplatnost ujednání ze dne 3. června 1925 čili nic, a jest také nerozhodné, zda ono ujednání podepsala také Julie M-ová.

Čís. 7319.

Obecní zaměstnanci.

Přiznala-li obec strážníku t. zv. strážní přídavek, nebyla oprávněna mu ho odeprítí, třebas byl napotom po sestátnění policie přidělen bez své viny k jiné obecní službě.

(Rozh. ze dne 13. září 1927, Rv II 108/27.)

Žalobci, strážníku žalované obce (Slezské Ostravy), byl přiznán t. zv. strážní přídavek. Když v říjnu roku 1925 byla policie žalované obce sestátněna, nežádal žalobce o převzetí do státní služby a byl napotom přidělen do oddělení pro »dávky a poplatky«. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované obci zjištění, že mezi ním a žalovanou obcí trvá služební poměr toho obsahu, že žalobce náleží do kategorie policejní stráže, že žalovaná obec jest povinna to uznati a platiti mu počínajíc 1. listopadem 1925 měsíčně strážní přídavek. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatelka vytýká rozsudku odvolacího soudu pouze nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), jež spatřuje v názoru, že když žalovaná obec upravovala služební požitky žalobci usnesením své správní komise ze dne 19. února 1923 a přiznala mu též dřívější strážní přídavek, měla mít na mysli zákon ze dne 16. března 1920, čis. 165 sb. z. a n. a počítati s tím, že do pěti let bude policie postátněna, a dále v tom, že odvolací soud přihlížel i k zásadě § 196 plat. zákona ze dne 24. června 1926, čis. 103 sb. z. a n., že definitivní úředník nemá býti novou úpravou platu zkrácen ve svých dosavadních požitcích. Než dovolatelka ani nedoličuje, v čem podle jejího mínění spatřuje nesprávnost těchto právních úsudků odvolacího soudu, pokud odkazuje k shora uvedeným zákonům, nýbrž dovolává se jen zákona ze dne 13. července 1922, čis. 230 sb. z. a n. o sborech stráže bezpečnosti, tvrdíc, že prý v tomto zákoně není ani zmínky o t. zv. »strážním přídavku«. Avšak ocitá se při tom sama v rozporu s doslovem § 3 tohoto zákona, jenž výslovně mezi požitky členů bezpečnostní stráže uvádí také přídavek strážní a vyhražuje jeho určení vládnímu nařízení, jež bylo vydáno 5. října 1922 pod čis. 295 sb. z. a n. a jehož § 56 výslovně stanoví, že strážní přídavek, započítatelný do výslužného, činí u sboru uniformované bezpečnostní stráže ročně 1.800 Kč. O tento přídavek právě ve sporu jde. Skutkové tvrzení dovolání, že tento strážní přídavek dostávali státní strážníci jen jako přídavek za noční službu (noční přídavek), jest nejen nepřípustnou novotou (§ 504 c. ř. s.), nýbrž jest i v rozporu se spisy, zejména s obsahem přípisu policejního ředitelství ze dne 13. dubna 1926, že přídavek byl paušalovaným stravným. Nelze se proto ani zabývati dovolacími vývody, pokud doličují jinou povahu tohoto přídavku, opírajíce se o skutková tvrzení ve sporu v první stolici nepřednesená. Ani z předpisu § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čis. 394 sb. z. a n., jímž bylo stanoveno, že od 1. ledna 1923 mají služební požitky a právní nároky zaměstnanců zemí, žup, okresů a obcí, stanovené služebními řády neb usneseními těchto korporací, býti uvedeny na míru požitků práv a nároků zaměstnanců státních stejné nebo rovnocenné kategorie podle tohoto zákona, pokud tuto míru přesahují, nemůže dovolatelka nic pro sebe vyzískati, když, jak bylo již vzpomenuto, členové sboru státní uniformované stráže bezpečnostní i za platnosti zákona čis. 394 z roku 1922 přídavek strážní dostávali, což také nižší soudy doličily z přípisu policejního ředitelství ze dne 13. dubna 1926 ve hlavním sporu Ck I 11/26. Přiznala-li žalovaná obec žalobci usnesením ze dne 19. února 1923 strážní měsíční přídavek 150 Kč, jež měli členové uniformované stráže státní, tedy rovnocenné kategorie státních zřízenců, neodporovalo její usnesení ani paritní zásadě § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čis. 394 sb. z. a n., a správným jest i názor odvolacího soudu, že žalovaná v té době již musela počítati se zákonem o zřizování státní policie ze dne 18. března 1920, čis. 165 sb. z. a n. tím spíše, když zřízení policejního ředitelství v žalované obci v té době bylo již vyhláškou ministerstva vnitra ze dne 25. listopadu 1922 uveřejněnou ve sbírce zák. a nař. pod

čís. 344 dne 4. prosince 1922 — pevně stanoveno. Působnost tohoto ředitelství vztahovala se podle § 2 čís. 20 této vyhlášky též na Slezskou Ostravu. Bylo-li nižšími soudy zjištěno, že žalovaná obec vyplácela strážní přídavek i těm strážníkům, kteří nekonali službu exekutivní, nýbrž jen kancelářskou, plyne z toho, že přídavek tento nebyl podmíněn výkonem vlastní služby strážní (exekutivní) a nebyla žalovaná obec oprávněna, žalobci jednostranně tento přídavek odepřít, ani když po sestátí městské policie byl beze své viny přidělen k jiné službě obecní.

Čís. 7320.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Dozorčí radě společenstva přísluší právo rekursu proti zápisu nově zvolených členů představenstva do společenstevního rejstříku, opírá-li se rekurs o neplatnost volby z důvodu, že valná hromada nebyla podle předpisů stanov svolána a řízena.

(Rozh. ze dne 14. září 1927, R I 755/27.)

Rejstříkový soud povolil zápis nově zvolených členů představenstva společenstva. Rekursní soud k rekursu dozorčí rady společenstva zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by zápisy provedené na základě zrušeného usnesení ve společenstevním rejstříku vymazal a ve věci dále po zákonu jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu společenstva a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Dozorčí radě přísluší právo rekursu proti zápisu nově zvolených členů představenstva do společenstevního rejstříku, opírá-li se rekurs o neplatnost volby z důvodu, že valná hromada nebyla podle předpisu stanov svolána a řízena. Toto právo dozorčí rady plyne již z předpisu §§ 24 a 25 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. a také z § 27 stanov, podle nichž dozorčí radě přísluší dozor nad správou společenstva ve všech odvětvích, zejména také vedení sporů proti členům představenstva. Byla-li tedy valná hromada nezákonně svolána a závažně proti stanovům řízena, jest to hrubým porušením správy družstva, k němuž nemůže a nemá dozorčí rada nečinně přihlížeti, nýbrž jest její povinností, by zařídila, čeho třeba, by závady byly napraveny. To se může státi po případě i dočasným sesazením členů představenstva ve smyslu § 24 družstevního zákona a § 27 stanov. Dal-li zákon dozorčí radě tak rozsáhlou pravomoc, nelze pochybovati, že jí přísluší i právo rekursu proti zápisu vadně zvolených činovníků, pokud se týče že se může domáhati nápravy nejen u rejstříkového soudu, jako úřadu dohlédacího (srov. § 9 zák. z 10. června 1903 čís. 133 ř. z.), nýbrž i rekuresem u stolic vyšších.